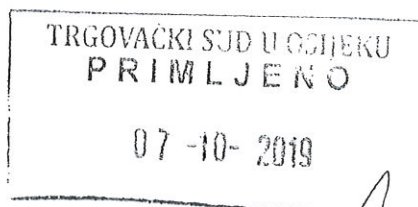

P-526/16-64

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

Broj: Rev 3282/2019-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Željka Glušića predsjednika vijeća, mr. sc. Igora Periša člana vijeća i suca izvjestitelja, Renate Šantek članice vijeća, dr. sc. Ante Perkušića, člana vijeća i Željka Pajalića člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Branka Jumića iz Oborova Bistranskog, Petra Jumića 13, OIB: 19332120656, kojeg zastupa punomoćnica Adela Klanac-Kapša, odvjetnica u Osijeku, protiv tuženika JUMIĆ d.o.o. Grabovac, Zagorska 104, OIB: 77033414262, kojeg zastupa punomoćnik Marijan Belčić, odvjetnik u Osijeku, radi utvrđenja osporene tražbine, odlučujući o reviziji tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-3478/18-5 od 22. siječnja 2019., ispravljene rješenjem toga suda broj Pž-3478/18-8 od 17. svibnja 2019., kojom je djelomično potvrđena, a djelomično preinačena presuda Trgovačkog suda u Osijeku broj P-526/16-46 od 22. prosinca 2017., ispravljena rješenjem toga suda broj P-526/16-55 od 20. svibnja 2019., u sjednici održanoj 18. rujna 2019.,

presudio je:

Odbija se kao neosnovana revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-3478/18-5 od 22. siječnja 2019. u dijelu točke II. izreke u kojem je utvrđena osnovanom tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 363.144,96 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

riješio je:

I. Ukida se presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-3478/18-5 od 22. siječnja 2019. u dijelu točke II. izreke u kojem je utvrđena osnovanom tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 360.649,89 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda i u odluci o troškovima postupka te se u tome dijelu predmet vraća drugostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

II. O troškovima postupka u povodu revizije odlučit će se u konačnoj odluci.

III. Odbacuje se dopuna revizije tuženika kao nepravovremena.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom odlučeno je:

„1. Zahtjev tužitelja u kojem se utvrđuje da postoji tražbina tužitelja Branko Jumić OIB. 19332120656 .iz Oborova Bistranskog , Petra Jumića 13, u iznosu od 1.022.726,28 kn kao tražbina II višeg isplatnog reda, odbija se kao neosnovan.

2. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 92.480,00 kn u roku petnaest dana.“

Drugostupanjskom presudom odlučeno je:

„I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-526/2016-46 od 22. prosinca 2017. u dijelu točke 1. njene izreke kojim je odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanom tužiteljeve tražbine u iznosu od 298.931,43 kn kao tražbine drugog višeg isplatnog reda.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-526/2016-46 od 22. prosinca 2017. u dijelu točke 1. njene izreke kojim je odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanom tužiteljeve tražbine u iznosu od 723.794,85 kn kao tražbine drugog višeg isplatnog reda, kao i u točki 2. izreke i sudi:

1. Utvrđuje se osnovanom tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 723.794,85 kn (sedamstodvadesettisućesedamstodevedesetčetiri kune i osamdesetpet lipa) kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

2. Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 61.148,50 kn (šezdesetjednatisućastočetridesetosam kuna i pedeset lipa) u roku osam dana.“

Protiv drugostupanjske presude u odnosu na dosuđujući dio (toč. II. izreke drugostupanjske presude) tužitelj je podnio reviziju iz čl. 382. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13 i 89/14 – dalje: ZPP) zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predložio je Vrhovnom sudu Republike Hrvatske da ukine pobijanu presudu i odbaci tužbu, podredno da ukine pobijanu presudu i predmet vrati drugostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj nije podnio odgovor na reviziju.

Revizija je djelomično neosnovana, a djelomično osnovana.

Budući da je pobijana presuda donesena primjenom odredbe čl. 373.a ZPP u konkretnom slučaju dopuštena je revizija iz čl. 382. st. 1. ZPP (čl. 382. st. 1. toč. 3. ZPP).

Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje osnovanom tražbine prema tuženiku prijavljene i osporene u stečajnom postupku nad tuženikom s osnove neisplaćene dobiti za 2005. i 2006. te s osnove nevraćenih pozajmica do 31. prosinca 2004.

Na temelju odredbe čl. 392.a st. 1. pobijana drugostupanjska presuda je ispitana samo u onom dijelu u kojem se pobija revizijom i u granicama razloga određeno navedenih u reviziji.

Prema ocjeni revizijskog suda neosnovano se tuženik u reviziji poziva na revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 13. ZPP.

Naime, tužitelj je rješenje prvostupanjskog suda br. St-74/11-31 od 6. rujna 2011. kojim je utvrđeno da je njegova tražbina prijavljena u stečajnom postupku nad tuženikom s osnove neisplaćene dobiti za 2005. i 2006. godinu te s osnove primljenih a nevraćenih pozajmica do 31. prosinca 2004. u ukupnom iznosu od 1.022.726,28 kn osporena kao tražbina II višeg isplatnog reda te je upućen pokrenuti radi utvrđenja osnovanosti tražbine u roku od osam dana od dana primitka tog rješenja. Tužitelj je 16. rujna 2011. podnio tužbu sa zahtjevom: „Nalaže se tuženiku Jumić d.o.o. u stečaju da isplati tužitelju, Branku Jumiću, pripadajuću dobit u skladu s presudom IX-P-304/99-24. Nalaže se tuženiku Jumić d.o.o. u stečaju, da isplati ne vraćene pozajmice Branku Jumiću, u min. iznosu od 610.500,00 kn za razdoblje do 31. 12. 2004. god. iz pripadajuću kamatu. Ukupno potraživanje bit će utvrđeno po završetku optužnice na Županijskom sudu u Osijeku (KIO I-164/09-27).“ Nakon što je prvostupanjski sud o takvoj tužbi prvotno meritorno odlučivao, odbivši tužbeni zahtjev, drugostupanjski je sud, u povodu žalbe tužitelja, ukinuo prvostupanjsku presudu s uputom prvostupanjskom sudu da u ponovnom postupku prije svega utvrdi je li tužba podnesena u zakonskom roku od osam dana, a nakon toga da postupi prema odredbi čl. 109. ZPP i pozove tužitelja da tužbu ispravi u pogledu tužbenog zahtjeva da bi se po njoj moglo postupati (čl. 180. Stečajnog zakona – "Narodne novine", broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/00, 197/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12, dalje: SZ). U skladu s takvom uputom prvostupanjski je sud primjenom odredbi čl. 109. ZPP pozvao tužitelja da ispravi tužbu te je tužitelj postupajući prema rješenju suda postavio zahtjev o kojem su sudovi odlučivali u postupku koji je prethodio revizijskom, a na podnošenje kojeg zahtjeva je upućen i citiranim rješenjem donesenim u stečajnom postupku koje je tužitelj je primio 9. rujna 2011. Tužba u ovom predmetu podnesena je 16. rujna 2011. pa su pravilno ocijenili nižestupanjski sudovi da je u konkretnom slučaju tužba pravovremena. Kako su sudovi u postupku koji je prethodio revizijskom prvotno podnesenu tužbu s postavljenim tužbenim zahtjevom ocijenili nepodobnom za postupanje, a što prihvaća i revizijski sud budući da podnesena tužba nije sadržavala određen, odnosno odrediv tužbeni zahtjev, i pozvali tužitelja ispraviti tužbu, time je, prema ocjeni revizijskog suda, u skladu s izričitom odredbom čl. 109. st. 3. ZPP, u okolnostima konkretnog slučaja, održan rok iz odredbi čl. 178. SZ. za podnošenje predmetne tužbe.

Suprotno revizijskim navodima tuženik u postupku pred drugostupanjskim sudom, u odnosu na prihvaćanje zahtjeva za tražbinu s osnove neisplaćene dobiti, nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP. Naime, drugostupanjska presuda u tome dijelu nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati, izreka presuda je razumljiva i nije proturječna jasno i potpuno navedenim razlozima o odlučnim činjenicama sadržanim u obrazloženju presude zbog kojih je drugostupanjski sud zahtjev tužitelja u odnosu na tražbinu s osnove dobiti zahtjev tužitelja ocijenio osnovanom.

Neosnovano je i pozivanje tuženika na bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 12. ZPP u odnosu na odluku drugostupanjskog suda u dijelu koji se odnosi na tražbinu s osnove dobiti. Naime, tužitelj je u stečajnom postupku nad tuženikom, između ostalog, prijavio i predmetnu tražbinu s osnove neisplaćene dobiti za 2005. i 2006. godinu, pri čemu je kao dokaz naveo nepravomoćnu presudu istog prvostupanjskog suda broj P-304/99 (donesena u parničnom postupku između tuženika i Milenka Jumića), koja tražbina mu je osporena te je upućen pokrenuti parnicu. Dakle, osnova tužiteljeve tražbine je neisplaćena dobit. Time što je, nakon što je ocijenio da tužitelju pripada pravo na isplatu dobiti ostvarene poslovanjem tuženika, visinu takve tražbine utvrdio provođenjem vještačenja i na nalazu vještaka utemeljio svoju odluku, drugostupanjski sud nije prekoračio tužbeni zahtjev, odnosno donio odluku zaključivši da tužitelju pripada predmetni iznos po osnovi na koju se tužitelj nije pozvao u prijavi tražbine.

Drugostupanjski sud je odluku o tražbini s osnove neisplaćene dobiti za 2005. i 2006. donio nakon što je na temelju odluka skupštine tuženika utvrdio da tužitelju ima pravo zahtijevati isplatu dobiti i nakon što je na temelju nalaza i mišljenja vještaka utvrdio visinu takve dobiti. Pritom je, s obzirom na odluke skupštine tuženika i isplaćivane akontacije dobiti, i prijavu podnesenu u stečajnom postupku nad tuženikom (najkasnije 19. lipnja 2011. kada je bio zadnji dan roka za podnošenje prijave) tuženikov prigovor zastare ocijenio neosnovanim.

Naime, prema odredbi čl. 406. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine", broj 111/93, 34/99, 121/99, 52/00 i 118/03, dalje ZTD) koji se primjenjuje u konkretnom slučaju, sve dok društvo postoji članovi društva imaju pravo tražiti da im se isplati godišnja dobit i neraspoređena dobit iz ranijih godina umanjena za gubitke iz ranijih godina u mjeri u kojoj to nije isključeno zakonom, društvenim ugovorom ili odlukom članova o upotrebi dobiti.

Neosnovano tuženik zaključuje kako je u konkretnom slučaju nastupila zastara potraživanja tužitelja s osnove neisplaćene dobiti za 2005. godinu. Tuženik, naime, navodi da je takvo potraživanje dospjelo na naplatu 15. svibnja 2006. kada su na skupštini društva usvojena financijska izvješća za 2005. pa zaključuje da je i odluka o isplati dobiti za 2005. prešutno usvojena na skupštini održanoj istoga dana. Suprotno takvom zaključku tužitelja, odluka o isplati dobiti za 2005. nije prešutno usvojena na skupštini društva od 15. svibnja 2006. na kojoj su usvojena godišnja financijska izvješća za 2005., pa se petogodišnji zastarni rok za navedenu tražbinu ne može početi računati od toga dana. Naprotiv, u spisu se nalazi odluka skupštine tuženika od 14. rujna 2005. prema kojoj će se preostali iznos dobiti poslovne 2005. (561.202,99 kn) isplatiti do kraja 2006.. Budući da je tužitelj prijavio predmetnu tražbinu u stečajnom postupku nad tuženikom najkasnije 19. lipnja 2011., do podnesene prijave u stečajnom postupku nije protekao opći zastarni rok od pet godina propisan odredbom čl. 371. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01).

Slijedom navedenog, u odnosu na potraživanje tužitelja s osnove neisplaćene dobiti nije ostvaren niti revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava zbog kojeg je revizija podnesena.

Trebalo je, stoga, na temelju odredbe čl. 393. ZPP reviziju tuženika, u navedenom dijelu, odbiti kao neosnovanu pa je odlučeno kao u izreci ove presude.

Međutim, u odnosu na odluku drugostupanjskog suda u dijelu u kojem je odlučeno o tražbini s osnove nevraćenih pozajmica, osnovano se tuženik poziva na revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 12. ZPP.

Naime, tražbina tužitelja s osnove primljenih, a nevraćenih pozajmica odnosi se na razdoblje do 31. prosinca 2004. godine. Suprotno navedenom, drugostupanjski sud prema nalazu i mišljenju vještaka, utvrđuje iznos tražbine s osnove nevraćenih pozajmica za razdoblje od 1999. do zaključno 2008. u ukupnom iznosu od 360.349,89 kn. Slijedom navedenog, osnovano tuženik ističe kako je drugostupanjski sud, dosudivši tužitelju predmetni ukupni iznos s osnove nevraćenih pozajmica do 2008. godine, iako se tražbina tužitelja s osnove nevraćenih pozajmica odnosila na razdoblje do 31. prosinca 2004. godine kako je i prijavljeno u stečajnom postupku nad tuženikom, prekoračio tužbeni zahtjev, čime je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka propisanu odredbom čl. 354. st. 2. toč. 12. ZPP.

Osim toga, prema odredbi čl. 180. SZ utvrđenje tražbine u parnici može se zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosu i isplatnom redu kako je ono označeno u prijavi ili na ispitnom ročištu. Stoga je i u skladu s navedenom zakonskom odredbom predmet raspravljanja u parnici mogla biti samo tražbina tužitelja o osnove nevraćenih pozajmica za razdoblje do 31. prosinca 2004., koju tražbinu je tužitelj prijavio u stečajnom postupku nad tuženikom, koja mu je osporena i radi čijeg utvrđenja je upućen u parnicu.

Također, osnovano navodi tuženik kako iz iskaza vještaka danog na ročištu za glavnu raspravu 11. listopada 2017. proizlazi da je na dan 31. prosinca 2004. s osnove primljenih pozajmica saldo bio 813.718,00 kn, da je nakon toga tuženik tužitelju vratio iznos od 831.524,00 kn te da se smatra da je vraćenim pozajmicama vraćen saldo koji je bio na dan 31. prosinca 2004. Budući da je drugostupanjski sud prekoračivši tužbeni zahtjev utvrđivao tražbinu s osnove nevraćenih pozajmica u ukupnom iznosu do zaključno 2008., umjesto do 31. prosinca 2004., u navedenom dijelu počinjena je i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP jer je u odnosu na tražbinu 31. prosinca 2004. obrazloženo drugostupanjske presude proturječno nalazu, odnosno iskazu vještaka.

Slijedom navedenog, primjenom odredbe čl. 394. st. 1. ZPP, trebalo je u navedenom dijelu ukinuti drugostupanjsku presudu i predmet u tome dijelu vratiti drugostupanjskom sudu na ponovno suđenje, pa je odlučno kao u toč. I. izreke ovog rješenja.

U ponovnom postupku, imajući na umu razloge sadržane u obrazloženju ovog rješenja, o tražbini tužitelja s osnove primljenih, a nevraćenih pozajmica potrebno je donijeti novu odluku.

Odluka o troškovima postupka u povodu revizija iz toč. II. izreke ovog rješenja donesena je primjenom odredbe čl. 166. st. 4. ZPP.

U odnosu na podnesenu dopunu revizije ističe se kako dopuna revizije također mora biti podnesena u zakonskom roku za podnošenje revizije propisanom odredbom čl. 382. st. 4. ZPP, odnosno u roku od trideset dana od dana dostave drugostupanjske presude.

Budući da je punomoćniku tuženika drugostupanjska presuda dostavljena 18. veljače 2019., zadnji dan roka od trideset dana za podnošenje revizije bio je 20. ožujka 2019. Tuženik je dopunu revizije podnio 28. ožujka 2019., dakle nakon proteka zakonskog roka od trideset dana propisanog za podnošenje revizije.

Zbog navedenog, dopunu revizije trebalo je odbaciti primjenom odredbe čl. 392. st. 1. ZPP pa je odlučno kao u toč. III. izreke ovog rješenja.

Zagreb, 18. rujna 2019.

Predsjednik vijeća:
Željko Glušić, v.r.

Na broj:

Ustavni sud Republike Hrvatske
Trg sv. Marka 4
10 000 Zagreb

U Osijeku dana 22.11.2019. godine

Podnositelj: **Jumić d.o.o.**, Grabovac, Zagorska 104, OIB: 77033414262, zastupano po
Marijanu Belčiću, odvjetniku u Osijeku, Divalentova 92

USTAVNA TUŽBA

*temeljem čl. 62. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske
(NN, broj 99/99., 29/02., 49/02. – pročišćeni tekst)*

Radi osporavanja:

I. Presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Rev-3282/2019, od dana 18. rujna 2019. godine, kojom je odbijena kao neosnovana revizija tuženika (ovdje podnositelja) protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-3478/2018, od dana 22. siječnja 2019. godine, u dijelu točke II. izreke u kojem je utvrđena osnovanom tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 363.144,96 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

Spomenutu odluku podnositelj je zaprimio dana 24.10.2019. godine.

II. Podnositelj ujedno osporava i točku II. izreke presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-3478/2018 od dana 22. siječnja 2019. godine, u dijelu u kojem je utvrđena osnovanom tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 363.144,96 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

III. Donošenjem pobijane presude, podnositelju ustavne tužbe povrijeđeno je pravo na pravično suđenje zajamčeno čl. 29. st.1. Ustava Republike Hrvatske (NN 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14 - nastavno: Ustav RH).

Člankom 29. st.1. Ustava RH predviđeno je da „Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kaznjivog djela.“

Člankom 18. Ustava RH propisano je da: „Jamči se pravo na žalbu protiv pojedinačnih pravnih akata donesenih u postupku prvog stupnja pred sudom ili drugim ovlaštenim tijelom.“

Povredu prava na pravično suđenje podnositelj nalazi u činjenici što je odlučeno u povodu nepravodobno podnesene preinačene tužbe tužitelja Branka Jumića, koju je kao takvu valjalo odbaciti.

Kako se revizijski sud propustio očitovati revizijskim razlozima koji upućuju na nepravodobnost tužbe, podnositelj ustavne tužbe smatra da mu je povrijeđeno **ustavno pravo na djelotvoran pravni lijek**, budući da se isto ne iscrpljuje u samoj mogućnosti podnošenja pravnih lijekova (žalbe i revizije), nego i u ispitivanju u njima iznesenih razloga.

O b r a z l o ž e n j e

IV. Uvažavajući stajalište kako nadležni sudovi ne moraju raspraviti o apsolutno svim istaknutim prigovorima, već samo o „bitnima“ za rješavanje stvari, podnositelj ustavne tužbe drži kako odlučivanje o istaknutom prigovoru nepravodobnosti tužbe predstavlja upravo takvu vrstu prigovora koji zbog svoje (pravne prirode) i materijalno-procesnih posljedica ne smije ostati neodgovoren (nerazriješen) od strane suda.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem postojanja tražbine koja mu je osporena u stečajnom postupku.

Obzirom da mu je tražbina osporena, stečajni vjerovnik Branko Jumić je Rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku od dana 06.09.2011. godine upućen da u roku od 8 dana od dana primitka istog pokrene parnicu radi utvrđenja postojanja osporene tražbine.

Nije sporno da je tužitelj Branko Jumić sukladno rješenju Trgovačkog suda u Osijeku od dana 06.09.2011. godine unutar ostavljenog roka od 8 dana, odnosno dana 19.09.2011. godine, tužbom formalno pokrenuo parnicu.

Dokaz: uvid u spis Trgovačkog suda u Osijeku, St-74/11

Međutim, umjesto sa deklaratornim, tužitelj je ustao tužbom sa postavljenim kondemnatornim zahtjevom, koji nije ovlašten isticati u takvoj vrsti parnice.

Dokaz: uvid u spis Trgovačkog suda u Osijeku, P-526/16

Dakle, takav zahtjev, premda je određen, odnosno odrediv, nije postavljen u skladu sa čl. 180. Stečajnog zakona.

Tek podneskom od dana 01.02.2017. godine, tužitelj po pozivu prvostupanjskog suda u ponovljenom postupku „uređuje“ svoj konačan zahtjev, i to na način da umjesto prvotno istaknutog zahtjeva ističe novi – deklaratorni zahtjev, ujedno i svoj konačan zahtjev.

Takvo „uređenje“ zahtjeva, kojim umjesto kondemnatornog ističe deklaratorni zahtjev, predstavlja objektivnu preinaku tužbe budući da je tužitelj promijenio istovjetnost zahtjeva.

Spomenutim podneskom od dana 01.02.2017. godine tužitelj je ujedno u cijelosti povukao raniju tužbu, čemu se tuženik nije protivio.

Upravo zbog toga, prema mišljenju predlagatelja **ima se uzeti da je tužba po novom (deklaratornom) zahtjevu podnesena tek dana 01.02.2017. godine, odnosno dana kada je ista podneskom tužitelja predana prvostupanjskom sudu.**

U vrijeme podnošenja nove tužbe, rok od 8 dana, a koji je počeo teći od dana kada je stečajni sud uputio tužitelja u parnicu radi utvrđenja osporene tražbine (06.09.2011. godine), već je odavno istekao, zbog čega je tužba nepravodobna.

Da je tome tako proizlazi i iz stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u odluci Revt-86/2013-2 od 6.5.2015. godine u kojoj se navodi:

„Kako je isticanje drugog tužbenog zahtjeva umjesto prvotno postavljenog preinaka tužbe,... pravilno je sud drugog stupnja utvrđivao pravodobnost tužbe glede tog novog zahtjeva.“

Isto proizlazi i iz stajališta samog Ustavnog suda Republike Hrvatske zauzetog u odluci U-III-4742/2015 od 14.12.2016.g. u kojoj je u točki 4.2. odluke ocijenjeno kako je Vrhovnog sud RH ispunio svoju zadaću time što je odgovorio na pitanje „*utječe li takva preinaka na zastarni rok*“, a iz čega proizlazi da (objektivna) preinaka doista utječe na pravodobnost tužbe kao takve.

O tom pitanju podjednako se izrazila **i pravna znanost:**

U tom smislu se naglašava kako učinjena preinaka istovjetnosti tužbenog zahtjeva u naravi ujedno predstavlja **i odustanak, tj. povlačenje ranijeg istaknutog zahtjeva, tj. povlačenje prethodne tužbe.** (Vidi Dika-Triva str.427.)

„Materijalnopravne pretpostavke zahtjeva istaknutog u preinačenoj tužbi treba prosuđivati prema trenutku podnošenja toga novog zahtjeva, a ne prema trenutku kada je podnesena prvobitna tužba.“

J.Čizmić, Preinaka tužbe, Zbornik Pravnog fakulteta Sveučilišta u Rijeci (1991), v.28, br.1. (2007); UDK: 347.922.6

Prilog: preslik citiranih odluka

U pobijanoj revizijskoj odluci Vrhovni sud RH ignorirao je revizijske razloge koji bi ukazivali na nepravodobnost tužbe.

Osim toga, isti, suprotno formiranom stajalištu iz gore spomenute odluke VSRH, posl. broj: Revt-86/13, sada u istovrsnoj pravnoj stvari zauzima stajalište da su valjano postupili nižestupanjski sudovi što su pozvali tužitelja na ispravak tužbe.

Ovo iz razloga što prvotno podnesena tužba navodno nije sadržavala određen, odnosno odrediv zahtjev.

Nakon što je dostavio „ispravak“ tužbe, revizijski sud pogrešno zaključuje da se njena pravodobnost u konkretnom slučaju ima ocjenjivati prema danu podnošenja prvotne tužbe.

Podnositelj ističe da je prvotno istaknuti kondemnatorni zahtjev tužitelja bio određen, ali i odrediv.

Tužitelj si je sam kriv što je izabrao pogrešan put pravne zaštite, pa upravo stoga, nije niti bilo potrebe pozivati ga na tzv. „ispravak“ tužbe.

Međutim, neovisno i o tome, ističe se da tužitelj podneskom od dana 01.02.2017. godine nije dostavio „ispravak“ tužbe, već preinačenu tužbu, o čemu je ranije bilo govora.

No, kada su već nižestupanjski sudovi i dopustili preinaku tužbe, pravodobnost iste se imala utvrđivati prema danu podnošenja tako preinačene tužbe, a ne prema dana kada je tužba prvi puta tek formalno podnesena.

VI. Slijedom iznesenog, podnositelj Ustavne tužbe predlaže da Ustavni sud RH:

- Usvoji ustavnu tužbu,
- Ukine presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Rev-3282/2019 od dana 18. rujna 2019. godine,
- Ukine točku II. izreke presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Pž-3478/2018, od dana 22. siječnja 2019. godine u dijelu u kojem je utvrđena osnovanom tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 363.144,96 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.
- Vрати predmet nadležnom sudu na ponovni postupak

Podnositelj po,

Prilozi:

- Izvornik Presude i Rješenja VSRH, Rev-3282/2019
- Izvornik presude Visokog trgovačkog suda RH, Pž-3478/2018
- Punomoć za podnošenje ustavne tužbe

**ODVJETNIK
MARIJAN BELČIĆ**

Đivaltova 92, Osijek • Mob: 098/612-520